

## UZASADNIENIE

T. N. został skazany prawomocnymi wyrokami (dane o karalności k.30 – 37; informacja o potytach i orzeczeniach k.28 - 29):

1. Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 24 czerwca 2016 r. wydanym w sprawie **III K 288/14**, za czyny wyczerpujące dyspozycję: od I-IV art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks oraz art. 54 § 2 w zw. z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks oraz art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks oraz art. 83 § 1 kks na karę łączną grzywny w wymiarze 400 (czteryście) stawek dziennych po 70 zł każda, w zakresie 300 stawek w/w kary grzywny czyniąc posiłkowo odpowiedzialnym (...). (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L.. Skazany nie uścił orzeczonej kary grzywny, w związku z tym orzeczono zatepczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 90 dni. Karę tę skazany miał odbywać od 3.05.2022 do 1.08.2022 r. (k.40 – 42);

2. łącznym Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 13 września 2016 r. wydanym w sprawie **IV K 92/16**, którym w pkt I połączono:

- karę łączną 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie III Ks 2/09 Sądu Rejonowego w Lublinie (pkt 10),
- karę 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie IVK 407/11 Sądu Okręgowego w Lublinie (pkt 13),
- karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat, orzeczoną w sprawie IIIK 267/15 Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie (pkt 15), przyjmując, że miesiąc tej kary jest równoważny 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania,
- karę 10 miesięcy ograniczenia wolności orzeczonej w sprawie IIIK 368/15 Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie (pkt 17), przyjmując, że miesiąc tej kary jest równoważny 15 dniom kary pozbawienia wolności,
- karę łączną 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie IVK 471/15 Sądu Okręgowego w Lublinie (pkt 18)

i jako karę łączną wymierzono T. N. karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

w pkt II połączono:

- karę łączną 100 stawek dziennych grzywny po 50 zł orzeczoną w sprawie IV K 340/13 Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie,
- karę 100 stawek dziennych grzywny po 90 złotych orzeczoną w sprawie IIIK 368/15

i jako karę łączną wymierzono T. N. karę 110 (sto dziesięć) stawek dziennych, określając wysokość stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych. Kara łączna grzywny została wykonana w całości w dniu 5.10.2017 roku. Kara łączną pozbawienia wolności skazany odbywa od 10.02.2016 r. do 8.07.2019 r (k.11 - 15).

**3.** Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 14 lutego 2017 r. wydanym w sprawie **IV K 285/16** za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 178a § 1 kk na karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, po 10 zł każda. Kara grzywny została wykonana dnia 6.10.2017 r. (k.43- 44)

**4.** Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2017 r. wydanym w sprawie **IV K 507/16** za czyny wyczerpujące dyspozycję art. 218 § 3 kk oraz art. 286 § 1 kk na karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 zł każda. Skazany nie uścił kary grzywny, w związku z tym zarządzono wykonanie kary zastępczej w wymiarze 50 dni, która miała być wykonywana od 1.08.2022 r. do 20.09.2022 r. Orzeczona kara pozbawienia wolności miała być wykonywana 8.07.2019 r. do 4.03.2020 r. (k.19 - 21;

5. Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z/s w Ś. z dnia 17 czerwca 2017 r. wydanym w sprawie **III K 719/16** za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 286 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności. Kara ta miała być wykonywana od 4.03.2020 r. do 4.03.2021 r. (k.17,18);

6. Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 6 września 2017 r. wydanym w sprawie **IV K 945/16** za czyny wyczerpujące dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk oraz art. 244 kk w brzemieniu obow. przed dniem 1 lipca 2015 r. na karę łączną rok i 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności, K. ta miała być wykonywana od 4.03. (...) do 3.05.2022 r (k.22 – 25).

T. N. w trakcie osadzenia w zakładzie karnym zachowuje się poprawnie. Trzykrotnie był karany dyscyplinarnie. Piętnastokrotnie nagradzono go regulaminowo. Siedmiokrotnie udzielono mu ulg. W warunkach izolacji nie sprawia aktualnie problemów wychowawczych, potrafi dostosować się do specyfiki warunków izolacji więziennej. Skazany prezentuje pozytywny stosunek do zatrudnienia. Pracuje odpłatnie poza terenem zakładu karnego w systemie bez konwojenta. Uczestniczył w programach resocjalizacji. Nie należy do podkultury przestępczej, zdecydowanie odcina się od tego zjawiska (opinia o skazanym k.26 – 27).

Skazany od 11 czerwca 2018 roku jest zatrudniony w Zakładzie (...). Należycie wykonuje powierzone obowiązki i zachowuje się nienagannie (list pochwalny z 26 czerwca 2018 roku k.47).

#### ***W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego.***

Zgodnie aktualnym, obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, brzmieniem art. 569 § 1 k.p.k. przesłanką do wydania wyroku łącznego w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów jest spełnienie warunków określonych w art. 85 § 1 i 2 k.k., a więc popełnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw i wymierzenie za nie kar tego samego rodzaju albo innych podlegających łączeniu. Podstawą wymierzenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w zdaniu poprzedzającym. Na gruncie obowiązujących obecnie przepisów kary wykonane w całości, jak też takie, z których odbycia skazany został warunkowo zwolniony, a zwolnienia tego nie odwołano w okresie próby – jako niepodlegające wykonaniu – nie mogą stać się podstawą orzeczenia kary łącznej.

Analiza wykonania kar pozbawienia wolności oraz kar grzywny wymierzonych T. N. prowadzi do wniosku, że wskazane wyżej przesłanki do objęcia węzłem kary łącznej spełniają:

- w zakresie kar pozbawienia wolności – kara łączna 3 lat i 6 miesięcy (orzeczona wyrokiem w sprawie IV K 92/16), kara łączna 8 miesięcy (orzeczona w sprawie IV K 507/16), kara roku pozbawienia wolności (orzeczona w sprawie III K 719/16), kara łączna roku i 2 miesięcy (orzeczona w sprawie IV K 945/16);

- w zakresie kar grzywny - kara łączna grzywny w wysokości 400 stawek dziennych po 70 zł każda (orzeczona w sprawie III K 288/14) i kara w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda 4 (orzeczona w sprawie IV K 507/16).

Kary te nie zostały jeszcze wykonane, a zatem mogą zostać objęte węzłem kary łącznej. Karę łączną pozbawienia wolności można wymierzyć w granicach od 3 lat i 6 miesięcy (najwyższa kara łączna podlegająca łączeniu) do 6 lat i 4 miesięcy (suma kar jednostkowych i kar łącznych podlegających łączeniu). Z kolei kara łączna grzywny może być wymierzona w wysokości od 400 stawek dziennych do 500 stawek dziennych.

Brak przy tym podstaw do wnioskowania, że zastosowanie wobec T. N. zasad obowiązujących przed 1 lipca 2015 roku byłoby dla niego względniejsze. Ewentualnie orzeczona wg tych zasad kara łączna pozbawienia wolności nie objęłaby skazań za czyny popełnione po dniu 1 lipca 2015 roku, tj. kary wymierzonej w sprawie IIIK 719/16 za czyn popełniony w dniu 14 grudnia 2015 roku oraz kary jednostkowej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za czyn z pkt.III przypisany wyrokiem w sprawie IVK 945/16, popełniony w okresie od 22 lutego 2013 roku do dnia 10 lutego 2016 roku. Co do tych dwóch skazań należałoby orzec odrębną karę łączną wg zasad wymiaru kary obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku. Zastosowanie starych zasad wymiaru kary łącznej co do skazań za czyny popełnione przed tą datą wiązałoby

się z koniecznością rozwiązania kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych w wyroku łącznym z dnia 13 września 2016 roku w sprawie IVK 92/16 i ewentualnego wymierzenia nowych kar łącznych, obejmujących skazania za przestępstwa:

- popełnione przed dniem 4 lipca 2006 roku (czyny objęte wyrokami w sprawach VIK 619/05 Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach, (...) 660/05 Sądu Rejonowego w Lublinie, XVI K 262/06 Sądu Rejonowego w Lublinie, (...) 806/06 Sądu Rejonowego w Lublinie, IVK 340/07 Sądu Rejonowego w Lublinie, (...) Sądu Rejonowego w Lublinie, IIIKs 5/07 Sądu Rejonowego w Lublinie),

- popełnione przed dniem 14 lipca 2009 roku (czyny objęte wyrokami w sprawach XVKs 237/09 Sądu Rejonowego w Lublinie, IIIKs 2/09 Sądu Rejonowego w L., IVK 340/13 Sądu R. L. – Zachód w L., IVK 407/11 Sądu Okręgowego w Lublinie),

- popełnione przed dniem 7 sierpnia 2014 roku (czyny objęte wyrokami w sprawach (...) Sądu Rejonowego w Przysusze, (...) Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, IIIK 368/15 Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, IVK 471/15 Sądu Okręgowego w Lublinie, czyny z pkt. I i II przypisane w wyroku w sprawie IVK 945/16 Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, czyn z pkt. I przypisany w wyroku w sprawie IVK 507/16 Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie).

**Poza węzłem kary łącznej pozostałoby w takim wypadku skazanie na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności** za czyn przypisany w pkt. II wyroku w sprawie IVK 507/16 Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, popełniony w dniu 8 stycznia 2015 roku.

Reasumując, w ocenie Sądu zastosowanie zasad obowiązujących przed 1 lipca 2015 roku do czynów popełnionych przed tą datą 1 lipca 2015 roku, nie byłoby dla skazanego względniejsze.

Określając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności wobec T. N. w niniejszej sprawie, Sąd brał pod uwagę treść art. 86 § 1 kk, zgodnie z którym sąd orzeka karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy nie przekraczającej jednak 20 lat pozbawienia wolności. Sąd kierował się także treścią art. 85a kk i miał na uwadze cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, która kara winna osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wzięto także pod uwagę, iż stopień winy i społecznej szkodliwości czynów nie mogą być okolicznościami rzutuującymi na wymiar kary łącznej. Zostały one bowiem zbadane i ocenione na etapie orzeczeń jednostkowych i miały wpływ na wysokość poszczególnych kar. Sąd natomiast wydając wyrok łączny kierował się dyrektywą prewencji indywidualnej i generalnej. Właściwie ukształtowana kara łączna winna bowiem oddziaływać wychowawczo na sprawcę przestępstwa i chronić społeczeństwo przed niebezpieczeństwem ponownego ataku na dobra chronione prawem. Kara ma na celu również kształtowanie świadomości prawnej w społeczeństwie. W orzecznictwie podkreśla się, iż sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważania tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, lecz winien rozważyć związek przedmiotowy i podmiotowy pomiędzy czynami objętymi wyrokami jednostkowymi, jak też okoliczności zaistniałe już po wydaniu poprzednich wyroków (wyrok SN z 25 października 1983 roku, IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65; wyrok SN z 15 maja 1990 roku, IV KR 80/90, nie publ. - Lex nr 22064), pod kątem orzeczenia kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji (pochłonięcia kar jednostkowych przez karę najsurowszą), asperacji (zaostżenia), kumulacji (zsumowania kar jednostkowych), bądź redukcji.

Mając na uwadze cel jaki przyświeca instytucji kary łącznej, którym jest zapewnienie racjonalnego i humanitarnego stosowania kar, mechaniczne ich sumowanie mogłoby prowadzić do nadmiernego i zbyt uciążliwego dla skazanego stosowania represji karnej. Wyrok łączny nie jest bowiem instytucją pomyślaną jako sposób zaostżenia kar. Stąd zdaniem Sądu nie było zasadne zastosowanie wobec T. N. zasady kumulacji, która winna być stosowana wyjątkowo w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

Z drugiej strony nie sposób także przyjąć za zasadne zastosowanie wobec skazanego zasady pełnej absorpcji. Kara łączna nie może być bowiem traktowana jako narzędzie łagodzenia kar. Nie można przyjąć, aby popełnienie więcej niż jednego przestępstwa było okolicznością łagodzącą i mogło stanowić jakąkolwiek premię dla skazanego. Sąd podziela przy tym stanowisko wyrażone przez judykaturę, że zasadę pełnej absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej zupełnie wyjątkowo, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lutego 2014, sygn. akt: II AKa 12/14, LEX nr 1437860).

Skazany w połączonych mu wyrokach jednostkowych został skazany za różne przestępstwa, skierowane przeciwko różnym rodzajowo dobrom prawnie chronionym (mieniu, wiarygodności dokumentów, wymiarowi sprawiedliwości, prawom pracowników). Jego czyny pozostawały bez związku podmiotowego w zakresie osób pokrzywdzonych popełnieniem tych przestępstw. Wręcz przeciwnie – zostały one popełnione na szkodę różnych podmiotów. Zwrócić również uwagę należy na wielość przestępstw i fakt, iż zostały one popełnione na przestrzeni dość znacznego czasu.

Wpływ na wymiar orzeczonej kary łącznej miało także zachowanie skazanego w warunkach zakładu karnego. Jak wynika z opinii jego aktualne zachowanie nie budzi zastrzeżeń i należy obecnie ocenić je jako poprawne.

Sąd stanął na stanowisku, iż dla pozytywnego zakończenia resocjalizacji skazanego konieczna jest jego dalsza izolacja w wymiarze wynikającym z niniejszego rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze wszystkie wyżej przytoczone okoliczności i argumenty stwierdzić należy, że wymierzona T. N. kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat spełni swe funkcje w zakresie dyrektyw prewencji indywidualnej i będzie wystarczająco oddziaływała wychowawczo na sprawcę przestępstw. Kara ta stanowić będzie bowiem wystarczającą dolegliwość dla skazanego celem uświadomienia mu karygodności czynów, których się dopuścił i zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa. Spełni także swoją rolę w zakresie prewencji generalnej i uchroni obywateli przed niebezpieczeństwem ponownego ataku skierowanego na dobra chronione prawem.

Decydując o wymierzeniu kary łącznej grzywny, Sąd za decydującą okoliczność uznał to, że kara grzywny orzeczona w sprawie IV K 285/16 jest tak niewielka w porównaniu z karą wymierzoną w sprawie IIIK 288/14, iż w żadnym stopniu nie mogłaby rzutować na karę łączną, co przemawiało za zastosowaniem pełnej absorpcji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 1974 roku w sprawie IIKR 27/74 LEX nr 21624).

Uznając, że uiszczenie przez T. N. wydatków związanych z wydaniem wyroku łącznego byłoby dla niego zbyt uciążliwe w świetle jego sytuacji majątkowej, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od ich ponoszenia, obciążając nimi Skarb Państwa.

Z przytoczonych wyżej względów, na podstawie powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji.